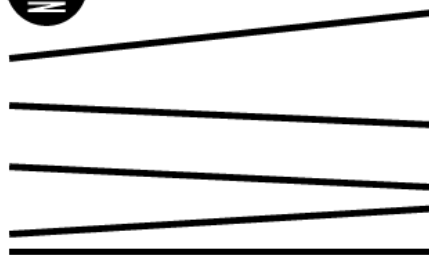

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Munch, A.

Titel | Title:

Sangerinden : et Digt.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Christiania : Johan Dahl, 1837

Fysiske størrelse | Physical extent:

30 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

843

Munch

Sangerinden.

SKAND. SELSKAB.

Bibliotheca regia publica.

59.-983.

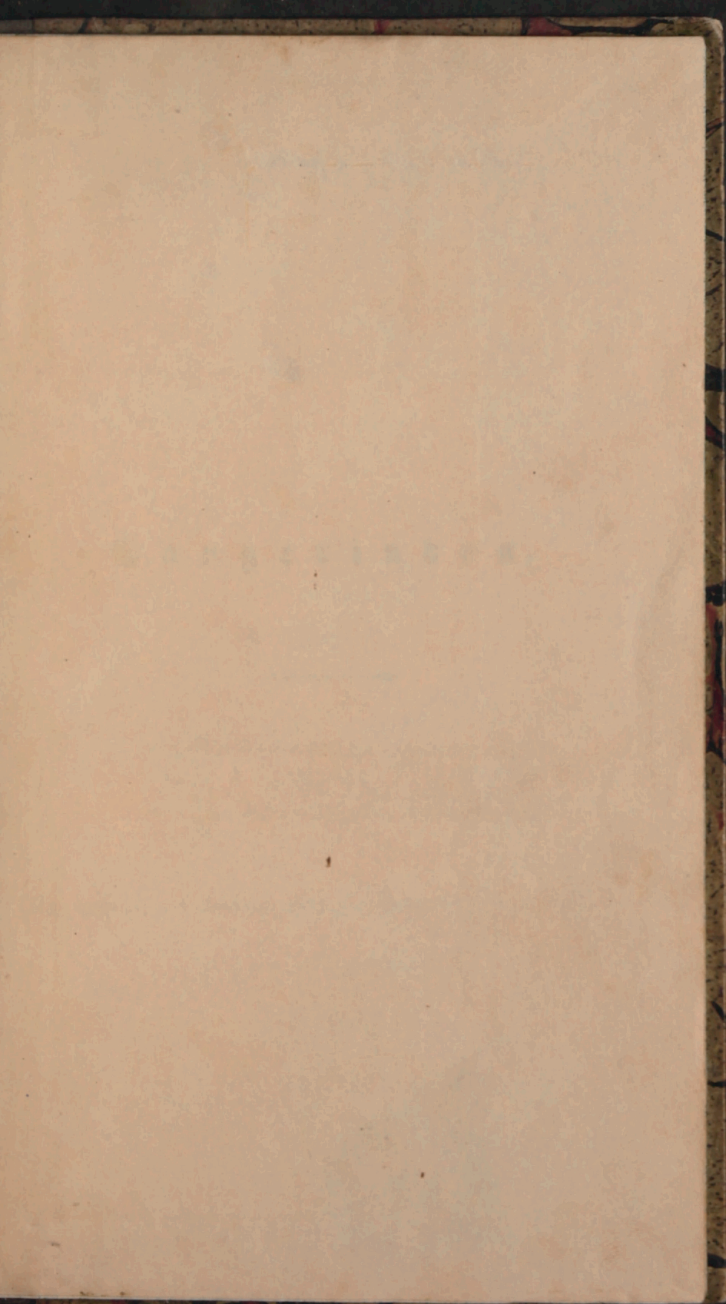
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 07939 3

+REX

Sangerinden.

S a n g e r i n d e n .

SKAND:SELSKAB.

Christiania.

John Bell.

1851.

Ensigns of the

Sangerinden.

Et Digt

af

H. Munch.

SKAND:SELSKAB.

Christiania.

Johan Dahl.

1837.

Samfundet

1810

1

1810

SKANDINAVISKA

Öfversigt

Trykt i Johan Dahls Bogtrykkerie,
af E. A. Schmelling.

SKAND:SELSKAB.

Italien, du mine Drommes Land,
Du Morgensfjær om Sjælens mørke Rand —
Jeg hilser dig med dine friske Ranker
Dit varme, aabne Hav om deilig Strand!
Jeg aner vel dit unge Liv, som banker
Med stærke Slag dybt under Vtnas Brand —
Ak! skjøndt din Pragt jeg aldrig øine kan,
Til dig dog flyve mine bedste Tanker.

Jeg har opdaget paa mit Væsens Bund
En stille Kraft, en Alf med brede Binger
Som tager mine Dnsker let, og bringer
Dem til Hesperien, til Livets Mund,
Et Dieblisk, en natlig Time kun.
Mens Formen hviler i de tunge Bøiler
Fastlænket til sin kolde Klippegrund —
O! da gaaer Alf'en ud for slappe Bøiler

Dg seiler over Sydens blanke Sund,
 Dg svømmer i en varm Drangelund,
 Hvor Natten aander i en søermerf Blund
 Dg Maanen seer paa hvide Marmorsøiler.

Gra flig en natlig Reise bragte jeg
 Tilbage med et Syn, en egen Drøm.
 Her er den nu. Dens Billed vakte jeg
 Til Liv af Phantasiens dunkle Strøm,
 Mens Glemsels Taage over Skyggen faldt.
 Hvad Under om den søer ubestemt
 Her for dit Die, som en halvforglemmt
 Natscene, hvor kuns enkelte Momenter
 Fremspringe klart belyste, medens Alt
 Det Andet ei i Dunkelheden kjendt er. —

Det var i Napoli. En sydlig Kvel
 Gjød sine Høle Skygger som et Væld
 Af Duft og Friskhed over Tryllestaden.
 Det muntre Folk slog al sin Sorg ihjel
 Dg jog i tusind Bølger gjennem Gaden,
 Trykket hinanden, loe kun over Skaden
 Dg gramsed efter Dieblikkets Held.
 Paa Marmorsliserne laae Lazzaroni
 Dg baded sig i Aftenduftens Lyst

Som spillede om deres nøgne Bryst
Mens sødt de laae og spiiſte Maccaroni.

Torgylde Bogne drog i lange Rader
Ad Corso hen, med smukke Damer i,
Dg stolte, mørke Kavallerparader
Dmsværmed dem med ømt Galanteri
Dg sprængte Folkets tætte Barrikader.
Det hele Tog gik til San Carlo. Thi
En romersk Sangerinde, vidt berømt,
Gav denne Aften førstegang Concert.

Did skulde hele Verden. Thi at synge
Er Sydens rette Liv, det har den lært
Selv af Naturens Toner, som der gynge
I al den Frihed som en Gud har drømt.
Det er en Kilde, som er ei udtømt,
Hvis søde Bover sig om Livet slynge
Dg kvæge Sjælen, røre blidt og ømt
Bed Alt hvad Hjertet, Hovedet har kjær.

Men medens Sværmen bølger til Theatret
Henad de krumme Gader, som et vatret
Et glimrende og guldbestroet Baand —

Vi søge Sangerinden. Ak! den Arme,
 Hun venter som en halvtbortflygtet Aand
 Den Tid, da hun skal give hen sit varme
 Sit unge Liv, et Offer for sin Kunst.
 Hun hører Publikum til Scenen larme —
 Ak! med sin Død hun kjøbe vil dets Gunst.

Et eensomt Huus staaer nær ved Havets Kyst,
 Der boer hun med sin Læge. Alt er tyst
 Og fredeligt og blidt i hendes Bolig,
 Som vilde Aftnens Balsom glide rolig
 Og lindrende om hendes syge Bryst.
 Et Kabinet, halvt aabent ud mod Havet,
 Har Elskeren, har Lægen kjærlig lavet
 Tilrette for sin Angiolinas Ro,
 En yndig Grotte, Fredens stille Bo.
 Dybtroede Draperier lette hænge
 Om Marmorvæggen. Paa en Piedestal
 Staaer Amor med en Lyra, fra hvis Streng
 En Sommerfugl sig netop hæve skal.
 Gjennem Portalets Buer halvt sig trænge
 Det tykke Viinløv, Lauren frisk og sval,
 Og dæmre grønne i den stille Hal.
 Men bag de ranke Søilerækker skimter
 Man Havets Glade, spændt elastisket glat,

Hvorpaa den sidste Aftenrøde glimter.
 Dg i det Fjerne, mørk som Skjæbnens Nat,
 Truer Besub udover Søe og By
 Dg bærer paa sin Top en sortgraa Sky.

Paa en Divan let hviler Sangerinden
 Alt prægtigt smykket til sin Høitidsfest.
 Den ene Haand hun støtter under Kinden,
 Den anden rækker hun mat til sin Gjæst,
 Som knæler skjælvende ved hendes Fod.
 Han er en kraftfuld Mand, hvis stærke Lemmer
 Dg blonde Lokker røbe nordiskt Blod.
 Hans aabne Ansigt skuer ellers kjæft
 Dg venligt ind i Livets Dyst. Nu glemmer
 Det kun et Udtryk af Dødsangstens Bægt,
 Der knuger dræbende hans Ungdomsmod.
 Som Læge saae han Fienden krybe trægt
 Men sikkert om hans Elsktes skjønne Form —
 Nu har den vundet Spil, den fule Drm,
 Nu graver den paa Livets sidste Rod.

Den unge Læge holder hendes Haand —
 Den er saa smal, saa hvid. Dens fine Aarer
 Gaae ubedækkede som mørke Baand.
 Han føler hvor den jitrer. D, med Taarer

Med bittre Taarer han bedækker den.
 Hvert sagte Ryk gaaer tusindfold igjen
 Dybt i hans eget Bryst, og dog hans Aand
 Med spildte Ønsker, falske Haab sig daarer.

Han slaaer sit Die op. Han skuer hen
 Paa denne ædle Skikkelse, som hviler
 Endnu i Livets Fylde der, og smiler
 Med navnløs Ynde til sin elskte Ven.
 D! er det muligt, kan det være saa?
 Skal virkelig da denne Psyche gaae
 Til Orkus ned, skal Intet, Intet blive
 Sgjen af hvad der var saa skønt i Live,
 Af Alt hvad Diet henrykt hvilde paa?
 See, om det smukke Hoved falder Haaret
 I tunge Lokker, duftende og dunkle —
 Profilet som med Mesterhaand er skaaet
 Af Kunstens Genius, og under fine Bryn
 De sorte Dine varmt og fyrigt funkle
 Nu med en syglig Glands, og sende Lyn
 Af Kjærlighed og Aand i Verden ud.
 Men Huden er for bleeg, fast gjennemsigtig,
 Og midt paa Kinden viser sig et Bud,
 En lille rødlig Plet. Han seer den vist —
 Den siger at hans værste Frygt er rigtig.

Nu taler han til hende, og der ligger
Et Liv i hvert hans Ord. Han trygler, tigger
Kun om et Dieblifs, en Times Frist.

Hør Angiolina, Angiolina hør!
D, hvis du elsker mig endnu som for,
Har du ei glemt den Kjærlighed du swoer mig,
Saa syng ei nu, syng ei i Aften kun —
Thi synger du, jeg siger dig du døer.
D ja! jeg seer det i dit Blik, du troer mig,
Du vil ei offre for et Bifaldsraab
Din Kjærlighed, dit Livs den sidste Stund —
D, at jeg kunde tale som jeg vilde —
Men No, men No maa til. I denne Rilde
Kun der, min Angiolina, er der Haab.

Men Angiolina ryster dog sit Hoved,
Et talende, veemodigt Smil kun leirer
Sig om de blege Læber. Hun har lovet
At leve for sin ædle Kunst. Den feirer —
Dg disse sagte Ord i Luften svinde:
Ah caro mio! jeg er Sangerinde!

Den unge Læge tier, og seer ned
Mod Gulvets Mosaik, som om han ængstes ved

At møde hendes Sværmerblik. Men snart
 Hans Kind blier dunkelrød, han Die klart,
 Han taler heftigt i bevinget Fart:
 Nei søde Pige! bort med Sangerinden —
 Hun er ei mere til. Men Elskerinden,
 Men Bruden staaer igjen. Lad være luft,
 Lad hvile skjult det Hav, som i dit Indre
 Af Sangens rene Melodier vælger —
 Du kan ei bruge det, men kun erindre
 Dets stærke Glæder som en Barndomsflugt.
 Dog har du ikke mistet, hvad kun vælger
 Sig under andre Former mere smukt,
 Din Kjærlighed er nu din Sang. Den følger
 Dig mere trofast, lover bedre Frugt.
 O! kan din Elfers Kys ei Savnet lindre,
 Er Kjærlighedens Harmoni da mindre
 End Kunstens Triller som du før har brugt?
 Desuden hører du dig selv ei til,
 Dit Liv er groet til en Andens Bryst,
 Din Død er hans. Kan du nu efter Lyst
 Og Indfald sætte Begges Liv paa Spil?

See, jeg vil skrifte for dig nu. Jeg vil
 Udfolde Livets Hjerteblad. Din Tanke
 Kan da forfølge Aaren, ved hvis Fld
 Mit Væsens bedste Fibrer leve, banke. —

Du har vel aldrig hørt om Landet Norge,
 Det skarpe Spiir i Nordens Hovedkrands,
 Det underlige Land, hvis sære Borge
 Staae som en Formuur, svøbt i Nordlysglands,
 Om Polens gamle, frygtelige Gaade.
 Der er jeg født. For Drengens unge Sands
 Laae Fædrehjemmets vilde Former mægtigt
 Og ægged den med ukjendt Stimulants,
 Og speilede sig med Gysen i hans vaade,
 Hans drømmerige Blik. Naar Havet vægtigt
 Og skummende slog mod den steengraae Kyst,
 Naar Bræens blanke Linde brændte prægtigt
 Om Morgenens, før Alt endnu var lyst —
 Naar Graneskoven sukked, og de kaade
 Vandhvirvler styrted sig i Fossens Dyst —
 Da tyktes mig, som om jeg skulde raade
 De dunkle Runer paa Naturens Bryst.
 Jeg tænkte at jeg hørte Fjeldet tale
 Med Robbertunger fra de hule Kløfter,
 Jeg hørte Huldrens Sang i mørke Dale
 Hvor Bautaene sove i det svale
 Og høre Græs, mens Aftentaagen løfter
 De hvide Følger over Mosegrunden.
 I alle disse Toner svæved hen
 En enkelt Grundakkord. Dens dybe Stemme
 Flød sagte i min Sjæl, og snart til den

Var al min Tanke, al min Attraa bunden.
 Vel gyste jeg for Stemmens Alvor. Men
 Tengang kun hørt, man kan den aldrig glemme,
 Om Alting flygter bliver den igjen.
 Den ligner Længsel, evig, navnløs Længsel,
 Som Fængens, naar han i en søvnløs Nat,
 Af Mennesker, af Haabet selv forladt,
 Hjernt hører Havet bruse om sit Længsel.

Jeg troer at denne Beemodsmelodi,
 Hiin dunkle Længsel altid ligger i
 Naturens raae umiddelbare Klang,
 Som den udspringer af en indre Trang.
 Hvo har ei følt, selv paa en solvarm Morgen,
 I rige, skjønne Egne, dog en svag
 Skattering vel af Anelsen, af Sorgen
 At sænke sig ned paa den gyldne Dag?
 Hvo tænker ei paa Ceylons Undertoner,
 Som stige fra Naturens aabne Bryst,
 Gaae klagende igjennem Palmens Kroner
 Og ryste Mennesket med Banvids Lyst?

Mit stille Fædreland, dets øde Fjælde,
 Dets dunkle Søer, Skove graae af Albe
 Er just et Hjem for dette sæere Sprog:

I denne Jordens fjerne, glemte Krog
 Kan Dybets Dæmon bruge al sin Vælde
 Og aabne Bladet af Naturens Bog.
 Her raader den endnu alene, ganske
 Som paa den første Skabningsmorgen. Kunst
 Og Dodeliges Stykværk ei forvandske
 Den vilde Mæsse med nymodens Dunst.
 Her blier den ei forstyrret som har lyttet
 Til Gnomens Sang fra Fjeldets vilde Tempel —
 Den raae Naturkraft ene er det Stempel,
 Som Livet her kan sætte paa Gemyttet.

Nu vel, jeg gav mig hen til denne Kraft,
 Jeg lod mig mestre af dens stride Strømme —
 Den vakte Anelser og dunkle Drømme
 Om noget Herligt, Sjælen havde havt,
 Og som den kunde vinde ved at tomme
 Til Bunden Bægret af Naturens Saft.
 Jeg spændte alle mine unge Kræfter
 Til anstrengt Virken, forat jage efter
 Jeg veed ei hvad. — Jeg vilde være Læge.
 I dette Studium jeg kunde gaae
 Naturens Fjed paa Spoer, jeg kunde kvæge
 Min syge Sjæl i Haabets friske Blaa.
 Den Kunst, som af Naturens Indre henter

Sin rige Lægedom for Livets Kval,
 Som lokker ud af Jorden, skjøndt den tier,
 Hver mægtig Hemlighed, hver Kraft som vier
 Til Liv og Sundhed Dødens mørke Dal —
 Hiin Kraft, jeg tænkte, ogsaa aabne skal
 For dig en Gjennemgang til Bjergets Hal,
 Til Helligdommen, hvor dit Ideal
 Er lænket til sin Klippeblok, og venter
 Kun paa den nye, den dristige Befrier. —

Alt, jeg bedrog mig. Hvad jeg vandt var kun
 Et flygtigt Blik paa Formens Overflade,
 Men luft og mørk blev Grubens rige Bund.
 Jeg kunde tælle Blomstens Støv og Blade
 Men vidste ei dens Livsafts skjulte Grund.
 Jeg kunde ramse op et heelt Register
 Arterier og Nerver nok saa net
 Man roste mig med Tjund, jeg blev Magister
 Og stemplet Læge meget nemt og let,
 Men det var ogsaa Alt. Min indre Fristen
 Var mere mægtig nu, var mere bister
 End nogensinde før. Den dunkle Grund
 Som breder sig om Sjælen, naar man mister
 Et længe næret, ængstligt Haab, var kun
 Et Relief for nye Længsler, andre
 Phantomer af min vilde Feberblund.

Da bryd det mig med Fæt til ud at vandre
 Fra mine Fædres stille Hjem, forandre
 Den trange Scene til et aabent Hav,
 Med herlig Storm og salte friske Bølger,
 Hvorpaa jeg kunde gribe Rorets Stav
 Og styre til den fjerne Kyst, som følger
 Min Længsels Krone, eller og en Grav.

Jeg maatte flygte fra den Aand som knuged
 Mig mellem Steennaturen, og som ruged
 Med dunkle Vinger selv om min Forstand.
 Jeg tog Farvel med Alt, med Fædreland,
 Med Barndomsminder, med Forældre. Ja,
 Vel husker jeg den sidste Time da
 Jeg stod i deres Huus. Min gamle Fader,
 Min holde Fader endnu for mig staaer.
 Han tog min Haand, strøg let sit hvide Haar
 Tilbage over Panden, og en stille Bøn
 Laae i hans Blik. Han sagde: »Gaa min Søn!
 Du finder aldrig hvad du her forlader.«

Og du min Moder, arme Moder, dulgte
 En blodig Sorg med lette Smil for mig!
 Men da nu Alt var ude, og hun fulgte
 Mig ned til Baaden; o! da trængte sig

En Taare dog til Diet, og faldt tung
 Og brændende ned paa min Haand. Jeg kjender
 Endnu den varme Taare, og den tænder
 Erindringen om Hjemmet altid ung.

Min Angiolina! see! jeg har forladt
 En Moders Kjærlighed for dig, for dig!
 Løst du nu flygte bort, og støde mig
 Alene ud i Banvids tomme Nat?

Nu var jeg i dit Sydens Blomsterhave,
 Dens gyldne Luft slog sammen om mit Hoved,
 Dens Rigdom bragte mig en Velkomstgave
 Af Alt hvad Phantasien havde lovet,
 Naturen hilste mig saa om, saa frodig,
 Saa deilig som et Barn naar det har sovet,
 Og staaer de blanke Dine op imod dig.

Men dog bedøvede mig denne Strøm
 Af uvant Liv. Jeg kunde ei tilegne
 Mig ret endnu de broget rige Egne,
 Den varme Luft, saa krydret, elskovsømt.
 Som Billeberne i en Morgendrom,
 Joer mig forbi Paladser, Søer, Skove

Halvt skjulte i den rosenrode Dag.
Vilde jeg gribe om den lyse Bove
Beeg den tilbage for mit Favnetag.
Ehi endnu fandt jeg ei den Talisman,
Som ene kunde aabne Nordens Sands
For al den fri, originale Glands
I dette underfulde Trylleland.

Jeg aned dog, jeg vidste at her kunde
Jeg finde den. I disse søde Lunde,
Bag disse sjunkne Templer skjulte sig
Den Talisman, som læged Sjælens Bunde
Dg gav til Længslen Alt hvad den har savnet.
Ja, den er funden, hviler nu hos mig —
Min Angiolina, kan du gjette Navnet?

Jeg kom til Roma. Verdens gamle Stad
Med kolossale, døde Marmorminer
Saae stille paa mig. Romerørnen sad
Endnu i Slummer paa de graa Ruiner,
Slogt svagt med Vingen, foer i Dromme ad
Den mørke Sky, hvor Fortidsstormen hviner.

De store Levninger af Oldtids Pragt
Bedækkes nu af Pavestaabens Pjalter,

Endymion sover med Dianas Jagt
Og Munken præker fra Kronions Altar —
Men Roma eier dog endnu en Magt
I sine Kvinders deilige Gestalter.

• Hvad Under at den hæveder end bestandig
Sit Monopol paa Verdens bedste Kunst?
Var Kunstens Alf ei stedsse saa forstandig
At beile til de skjønne Kvinders Gunst?
Thi uden den blier Tegningen kun vandig
Og Farvens Pragt opløser sig i Dunst.

Barbarer komme tykt til Romas Høie
At sanke Minder paa en klassisk Muur,
Men før de see sig for, maa de sig bøie
For Magten af en levende Natur —
Saa gik det ogsaa mig. En Kvindes Die
Er nu mit Rom, og hendes Arm mit Buur.

Min Angiolina, kan Du vel erindre
Hiin Aften da jeg førstegang dig saae?
Jeg sad i Coliseos dunkle Indre —
Mit gamle Drømmeri jeg tænkte paa.
Det matte Aftenskjær blev stedsse mindre
Og Maanen som et Hjul paa Muren laar.

Den rige Epheu om Ruinen hængte,
 Mod Luften stod Cypressen rank og stiv —
 Igjennem Murens Abning Diet trængte
 Og tabte sig i Tankens Perspectiv.
 Jeg saae mit fjerne Fødeland, jeg tænkte
 Paa mangen Scene af mit Barndomsliv.

Hvor var jeg nu? Et Drømebilled kun
 Med sine Gjøglesyner havde drevet
 Mig fra min Faders Arne, Hjemmets Grund.
 Her sad jeg ene nu. Hvad var der blevet
 Af al min Stræben, al min Længsels Storm?
 Jeg vidste ei hvornær jeg var den Stund,
 Som skulde give Liv og Livets Form
 Til det Phantom hvorfor jeg havde levet.

Nu saae jeg i det maanelyste Sjerne
 To Kvinder paa Arena. Sagte gik
 De frem imellem Stenene, og gjerne
 Forfulgte dem mit fremtidsrige Blik.
 Den Ene fulgte efter som en Terne,
 Den Anden satte sig nu paa en lav,
 Dmstyrtet Soile. Hun var en moderne,
 En livsfrisk Hebe i den gamle Grav.

Der sad hun længe drømmende og stum.
 Med eet begyndte hun at synge. Sød
 Og perlende af Solbertoner flød
 Den unge Stemme i det øde Rum,
 Og sang en Klage over Romas Død.
 Det var som al den sunkne Storhed saae
 I denne Nat tilbage, og udgjød
 Sin høie Sorg mod Himlens dunkle Blaa,
 I denne Sang, saa kvindelig og blød.

”Roma, kan du nu sove
 I den deilige Nat?
 Stryger ei Lustens Bove
 Frist over Bust og Krat?
 Seer du ei Luna smile
 Sødt, som i gamle Dage?
 Kan du ei — kan du ei ile
 Endnu engang tilbage?”

”Ne! det sukker kun sagte
 Fra et brustent Porstal, —
 Var det din Aand, som klagte?
 Roma! var det din Kval?
 Kan dine gamle Cæsarer
 Vandre ved Nattetider?
 Kan dine Krigerkærer
 Røves, naar Maanen glider?”

Hvor er din Drnebringe?
 Hvor er dit gyldne Huus?

Knakket i Bryst og Vinge —
Sjunktet, sjunktet i Gruus!
Fremmede hve og bygge
I dine ædle Ruiner —
Roma! hellige Skygge!
Over din Grav du triner,

Haaber, og kan ikke leve,
Sørger, og kan ikke døe,
Kjemper, og kan ikke have
Dig af den dybe See!
Fødeland, Fødeland sagre!
Skal du da evig blunde
Med dine frodige Acre,
Med dine dustende Lunde?

Harde jeg Kræfter at tage
Frelsens Slavind for Dig! —
Å! mine Arme er svage,
Vigen er bange for Krig,
Gier kun Sangens Gave:
Fattige Fugl i mit Indre
Synger paa Fædrenes Grave
Hvad den kan troe og erindre!

Roma! kan du da sove
I den deilige Nat?
Glider ei Sangens Døve
Klar over Stene og Krat? —
Lad kun de natlige Toner
Smeltende, hølgende drage
Let gjennem Piniernes Krone! —
Roma! Dig gjælder min Klage!"

Jeg lytted aandeløs. Jeg drak den Luft
 Som bævede af hendes fulde Sang,
 Jeg var tilmode som naar Duggen falder
 Om Sommeraften paa den tørre Bang
 Og vækker Urterne til Liv og Duft.
 For mig gik Livets Dække op. Jeg saa
 Den lange Række af de indre Haller,
 Hvor Sjælens Længsler som Statuer staae
 Og Drømmen frem til Virkelighed kalder.

Og da den sidste Tone døde bort
 Laa jeg ved hendes Fødder. Halvt forskrækket
 Hun vilde flygte, men jeg bad saa om
 Om Afsked kun fordi jeg havde vækket
 Den hulde Nattergal af Sangens Drøm.
 Jeg vidste neppe hvad jeg havde gjort,
 Jeg svimlede, jeg sandsed neppe hvor jeg
 Var ilet hen, og dog gik Talens Kilde
 Saa let som aldrig før fra mine Læber.
 Thi Elskov taler om end Tungen klæber
 Til Ganen fast. Til sidst jeg spurgte, troer jeg,
 Om hvad der bragte hende hid saa silde.

Da reiste hun sig i begejstret Hast
 Og sagde med en Ild, et Diekast,

Som ikke kan beskrives, men kun anes:

Her offerer jeg til mine Fædres Mænes! —

Hvad skal jeg sige meer? du veed det Alt.

Fra nu af kjender du vor sidste Vandring,

Du veed at alle mine Tanker faldt

Fra nu af sammen i eet Flammepunkt,

Dg Kjærligheden blev min Livs Forandring.

Alt hvad der fra min Barndom hvulste tungt

Dg gaadefuldt om Sjælens mørke Drømme,

Blev nu en Morgensky, hvor Amoriner svømme,

Dg Livet hilste mig saa friskt og ungt.

Nu loe jeg af min fordums gale Sagt

Til Livets Krone mellem døde Stene,

Nu havde Venus Anadyomene

Sin Rosenkrands paa mine Lokker lagt —

Nu havde Amor lært mig, at alene

Det levende, det varme Blik kan raade

Vor dybe Længsels underlige Gaade.

Jeg saae dig hædret med et Romas Gunst

At staae bekrandsset under Grens Bue.

Jeg vidste vel, at min var Diets Lue —

Dog blev jeg næsten skinsyg paa din Kunst.

Naar Publikum henrevet og beruset

Dybt lyttede til Englen i dit Bryst,

Naar Brava, Brava, stormed gjennem Huset
 Og Alle larmed i ubændig Lyst —
 Da stod jeg i en Krog, og drømte glad
 At jeg kun vidste Sangens rette Mening:
 At Kjærlighed og Kunst her i Forening
 Sang til sin Ven et deiligt Elfskovskvad.

Men nu min Angiolina, staaer tilbage
 Den mørke Slutning af mit Skriftemaal.
 Ak! var mit Raseri en stille Klage,
 Som kunde dig paa bløde Binger tage
 Og skaane dig for Smertens skarpe Staal!
 Men Sandhed kun, den frygtelige Sandhed,
 Kan ene vise dig det Redningsbræt
 Som du maaskee endnu kan vinde Land ved.

Du blev forandret. Lægen maatte mærke
 Din hule Kind, dit korte Aandedræt
 Og alle Tegn, fortærende og stærke.
 Men længe stred jeg før jeg vilde troe det:
 Ak Vished er saa tung, men Haab saa let.
 Hvergang at Sangens klare Morgenlærke
 Steg jublende mod Himlen fra dit Bryst,
 Da blødte Saaret ved hver enkelt Drille —
 Og Drønen voxte snigende og tyst
 Tilfammen med din Glædes bedste Kilde.

Jeg tænkte ofte at det var den gamle,
Den graa Naturaand fra mit Fædreland,
Som her forfulgte mig, og vilde famle
Med Dødens Fingre over Livets Land
Dg lokke mig med blaalig Grubeskjerte
Tilbage til min tabte Klippestrand.
Jeg saa at han som Livets Fiende kom
Dg lagde sine kolde Kløer om
Mit bedste Liv, min Angiolinas Hjerter.

Dg nu, og nu, min Angiolina staaer
Han her hos dig, og frister, at du gaaer
Hen under Bifaldslarm at overrive
Det sidste Baand som holder dig ilive.
Da veed han at jeg er hans egen atter
Hjemfalden er jeg da til Banvids Latter
Dg til den Sorg som ingen Bund kan naae.

O! red mig, red mig Angiolina! Tænk
Du ikke paa dig selv, dit unge Liv —
Saa husk paa mig. Lad ikke Hævnens Lænker
Til Straf fastsmede mig i Hulen stiv.
Kan Noget rødme Dødens hvide Villie,
Da er det Kjerlighedens stærke Villie! —

Mens Lægen talte havde Sangerinden
 Omkring hans Skuldre lagt sin bløde Arm —
 Det matte Hoved læned hun med Kinden
 Op til den skønne Beilers stærke Barm.
 Her vilde hun dog hvile lidt, forinden
 Hun styrted i den sidste Scenes Larm.

Nu endte han, og Angiolina hæved
 Sit blege Ansigt mod sin Elsker kjæk.
 Der laae ei Sorg paa det. Begeistring bæved
 I disse Dine, disse spændte Træk,
 En aandig Kraft i hendes Billie leved —
 Hun havde kastet Jordens Sorger væk.

En salig Stund hun havde end tilbage
 Af Sommerfuglens Flugt, af Nymphens Fjed —
 I bløde Harmonier kan hun tage
 Et sødt Farvel med Kunst og Kjærlighed;
 Dog ængstes hun ved Edwards dumpe Klage
 Og trøster ham med Alt hvad Hjertet veed.

Sorg ei for mig, ei for din elskte Pige!
 Var noget Liv saa skjønt som hendes Død?
 D! hun har hjemme kun i Tonens Rige,
 Til Kjærlighed, til Sang kun blev hun fød —

Dg nu kan Livets sidste Toner stige
Til bedre Land, mens Morgnen end er rød.

Du hænger end ved Polens kolde Stemme
Som sang for dig ved dine Fædres Kyst —
Troer du da at Italiens Barn kan glemme
Naturens Toner i sit eget Bryst?
I Sangen kun vi vore Minder glemme
Dg den er Romerindens sidste Lyst.

Italien har mistet sine Kroner
Dg Roma sørger paa sin egen Grav,
Men om Ruinen bæve Kunstens Toner
Dg vugge Savnet i sit friske Har.
Ja, Sangerinden er sit Lands Forsoner —
Man kalder mig, jeg følger Landets Krav.

Men, tænker du min Kjærlighed er svunden,
Da kjender du ei ret til Sydens Moe:
Naar engang Elskovs Stjerne er oprunden
Da speiler den sig dybt i Livets Søe!
Jeg elsker dig, som Fuglen elsker Lunden,
Jeg elsker dig, og derfor vil jeg døe.

Der er et Sagn om Kongen, som ei vilde
Forlade Liget af sin døde Brud:

Han sad ved Ligets Side over Gilde,
Den Døde fulgte ham paa Krigstog ud.
Han flæbte hende med sig, til forsilde
Han æklede ved Gravens visse Bud.

Dg dette Eventyr vil Du nu mane
Med al sin Rædsel op igjen ved mig?
Thi Sangen er min Sjæl, mit Liv, min Bane
Dg svigter den, da er jeg kun et Liig.
Da vil du gysse for din Elskovsvane
Naar brustne Blikke stirre dødt paa dig.

Lad derfor kun de røde Strømme rinde
Dg Lampen blusse høit den sidste Gang!
Da skal din Elskov ei med Formen svinde,
Men leve som Erindring af min Sang.
Dg Angiolinas sidste, svage Minde
Skal være blidt som Harpens Efterklang.

Men Edvard blev ei rolig. Bitter Smerte
Var Alt han følte ved den Elsktes Trost —
Nu var Fortvivlelsen af Lænken løst
Dg Haabet slog sin sidste Blomst ihjel,
Dg Sorg og Harmen traadte til hans Hjerte
Dg saae med vilde Blik ind i hans Sjæl.

Bildt sprang han op, og stødte haardt tilbage
 Den stakkels Pige, som med sine svage
 Og sidste Kræfter vilde holde ham.
 Ha! raabte han, saa gaa, gaa til den Skam,
 Du dine smukke Kunster, hol med Mængden
 Ogkjøb dens gamle Smil med Hjerteblood —
 Det er en Priis som holder sig i Længden.
 Men Kvinde! nei! indbild dig ikke at
 Min Sjæl blier syg naar du mig har forladt —
 I jeg er stærk, jeg vil tilbage mod
 Mit gamle Fødeland. Der vil jeg lægge
 Min hede Pande mod det kolde Fjeld,
 Indsnøre mig i trange Klippervægge
 Og døve Hjertets Slag i Jossens Væld.

Stærkt foer han op og ned med lange Skridt,
 Hans Haand var krampeknyttet, sammenbidt
 Den hvide Mund, og Kinden marmorbleeg,
 Om Panden svulmed høit de mørke Arer,
 Hans Bryst med voldsom Aande sank og steeg
 Og i hans Dje brændte kvalte Taarer.
 Da gik et sagte Suk igjennem Lusten,
 Et sagte Suk fra Sangerindens Bryst.
 «Å! Edvard» aanded hun. Det var som Duften
 Af Natviolen paa en Maanskinskyst —

Bebreidelse og Kjærlighed og Veemod
 Laae skjult deri. Det sank paa Edwards Sind
 Saa mildt som Taaren paa en sorgbrændt Kind,
 Og smelted bort den vilde Kval og Harmen,
 Og gled til Hjertets sidste Kilde ind.
 Der stod han stille, kunde neppe see mod
 Den kjære Form, han var af Taarer blind.
 Hun kaldte atter, og i hendes Arme
 Han sank opløst af Anger og af Lyst.
 Han græd den stærke Mand, og al hans Kummer
 Og al hans Frygt blev vugget mildt i Slummer
 Paa Taarens bløde Hav. O milde Graad!
 Du Himlens Glands i Menneskenes Døie
 For Mennesket alene blev du til!
 Naar Jordens hede Tryk ham kvæle vil,
 Da falder Taareduggen fra det Høie
 Og Sjælen dufter atter frisk og vaad.

I dette Dieblis led blidt og bævende
 En Barcarole fra den nære Søe.
 Det var en Fiskers Sang, men levende
 Af al Italiens Længsel og dets Ild —
 Snart stærk og tonefuld, snart svævende
 Melodisk i det Fjerne forat døe.
 Begeistret Angiolina lytted til —
 Det var en Barselsfang. Hun reiste sig,

I Diet brændte der en selsom Lue,
Med Sjælens Kraft hun kunde Formen Lue —
Skjøn stod hun der, en Oldtids Psyche liig:
Du Sangens stærke Mand, Du kalder mig?
See, Romas Datter hører dine Bud.
Kom Edvard, kom! — og led din unge Brud
Til hendes Høitid i de lyse Sale!
Lad nu ei Tanken over Graven dale,
Thi Kjærlighed, thi Sang døer ikke ud,
Den flyer kun hjemad som en Fjoraarsvale!

Hun tog hans Haand, og svimlende, bedøvet
Han reiste sig mekanisk for at gaae.
Imidlertid var Natten faldet paa
Saa pludselig, hvert Dæmringsfjær berøvet,
Som det er eget kun for Sydens Himmel,
Med al sit rene, ætherdybe Blaa,
Hvor Tanken taber sig og bliver svimmel.

Neapel eier dog en natlig Lampe,
Som tænder sig naar Natten eensom gyser
Og Mørket stiger af sin gamle Grav.
Det er Vesuv, med sine røde Dampe,
Sin rædselsfulde Fakkell, som oplyser
Med bløddød Glands det stille Land og Hav.
Og denne Purpurstrøm nu gjød sig over

Vor Angiolinas dødvindviede Form
 Dg malte Roser paa de hvide Kinder,
 Dg lagde Aftenguld om Livets Minder,
 Dg Rosenblade over Hjertets Dør.
 Det var som Maanens Skin paa kolde Bøer,
 Hvis rige Glands er ifkun laant, og svinder
 Naar Speilet knuses af den første Storm.
 Halvt drømmende dog Edwards Die hvile
 Paa denne falske Glands, og Haabet smilte
 Endnu engang med Farven til hans Frygt —
 Han vidste ei, at dette røde Blus
 Var Favntag af Italiens Genius,
 Som aanded varmt et Aftedskys henover
 Det skjønne Legeme, før Død, som sover,
 Har vaagnet end og grebet Byttet trygt.
 Nu var de borte. Bognen foer affted
 Dg Hjulets Rullen gjenlød i det Tjerne.
 Men eensomt var det nu i Kabinettet,
 Hvor Liv og Hygge dvæled for saa gjerne —
 Der aanded Gravens Sorg og tause Fred.
 Thi slukket var jo denne Himmels Stjerne
 Dg Husets blide Læres havde gjetted
 At Herskerinden kom ei meer igjen.
 Amors Statue saae stille for sig hen,
 Dg Nattergalen sang i Laurbærlunden
 Sin Klage over hende som var funden.

